

Færøerne, er hævet over enhver Tvivl. Jeg personlig kunde have ønsket, at vort store nationale Dampskibsselskab, Det Forenede Dampskibsselskab, havde faaet i Opdrag at løse denne Opgave som saa mange andre Opgaver tidligere i Forbindelse med Sejladsen paa Færøerne, som dette Selskab har bestridt i et halvt Aarhundrede, men saadan blev det altsaa ikke. Derimod har Det Forenede Dampskibsselskab som bekendt i Aar efter Samraad med den højtærede Erhvervsminister forsøgsvis etableret den direkte Forbindelse mellem København og Island, men desværre kun i de 3 Sommermaaneder. Saavel Selskabet som den højtærede Minister har understreget, at her blot var Tale om et Forsøg, men jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han kan give nogen Oplysning om, hvorledes dette Forsøg er faldet ud, navnlig i pekuniær Henseende. Jeg mener hermed, om den højtærede Minister, der har konfereret om disse Spørgsmaal med Det Forenede Dampskibsselskabs Direktion, har erfaret noget om, hvorledes Selskabet ser paa denne Sag, og om der er nogen Udsigt til, at Forsøget i Aar vil resultere i, at den direkte Rute udvides saaledes, at der næste Aar bliver for Eksempel 6 Maaneders direkte Sejlads mellem København og Island, i hvilket Tilfælde jeg gerne vil pege paa, at det burde være Maanederne April—September, begge inklusive. Det er min personlige Tro, at Forsøget, ogsaa set fra Dampskibsselskabets Side, har været tilfredsstillende, navnlig saaledes som Kulsituationen har udviklet sig. Men Haab og Tro er ikke tilstrækkeligt, og jeg vil gerne vide, hvorledes Forholdet faktisk ligger. At dette Forsøg i Aar har haft sin overordentlig store Betydning, føler jeg mig ganske overbevist om. Det store Antal Passagerer, der har medfulgt Skibene baade herfra til Island og fra Island hertil, er et Vidnesbyrd herom. Der er mange, der i Aar har foretaget denne Rejse, som ikke vilde have foretaget den, saafremt Rejsen skulde være gaaet via Leith eller via Norge, saaledes som Tilfældet var tidligere. Og for Købmanden har denne direkte Rute, hvad jeg tidligere har fremhævet, sin meget store Betydning: Posten kommer hurtigere frem, Varerne kommer ligeledes hurtigere frem, og Købmanden selv kommer hurtigere frem, naar Forholdene medfører, at han enten maa foretage en Rejse herfra til Island eller fra Island til Danmark. Men det kan ikke nytte at blive

staaende ved dette Forsøg med kun 3 Maaneders direkte Rute. Idealet vil være en direkte 14 Dages Forbindelse mellem København og Island hele Aaret rundt, og den Dag, vi naar hertil, er forhaabentlig ikke alt for fjern. For hele Forretningsforbindelsen mellem Danmark og Island er den direkte Rute af den allerstørste Vigtighed, og enhver, der har Kendskab til islandske Erhvervsforhold, ved, at det, jeg her siger, er rigtigt. Det er af mange Grunde svært for Danske at holde fast paa Handelen med Island, og hvis danske Købmænd ikke faar den Støtte, der ligger i, at den direkte Rute udenom de Lande, med hvilke vi maa konkurrere, opretholdes hele Aaret rundt, vil det medføre de alvorligste Konsekvenser for den dansk-islandske Købmandsstand; vi vil simpelt hen miste Handelen, der vil gaa til dem af vore Nabolande, der bedre end vi har Forstaaelsen af en direkte Hurtigrutes Betydning for Handelssamkvevmet.

Under Finanslovdebatten i Fjor fremdrog jeg Spørgsmaalet om danske Undersaatters Ret til at fiske paa Grønlands Territorium. Jeg hævdede, det var fuldstændig urimeligt at stille Danske og Udlændinge ens i Forholdet til Grønland, og jeg har for øvrigt tidligere — ved Behandlingen af den grønlandske Fiskerilov — været inde paa lignende Betragtninger. Den højtærede Indenrigsminister drog kraftig til Felts mod mine Udtalelser og mod mine Ønsker i det hele, og at Indenrigsministeren desværre ikke har skiftet Standpunkt, fremgik med al ønskelig Tydelighed af de Udtalelser, den højtærede Minister fremsatte i dette høje Ting for faa Dages siden i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Sundbo havde fremsat om dansk Storfiskeri, ganske særlig ved Grønlands Kyster. Selve Spørgsmaalet Storfiskeri skal jeg ikke her komme nærmere ind paa, de ærede Medlemmer Hr. Sundbo og Hr. Fraenkel har udførligt beskæftiget sig med dette Problem, og jeg deler deres Anskuelse; men det, jeg ønsker at fremhæve, er den højtærede Indenrigsministers tilsyneladende Mangel paa Forstaaelse, ikke alene af Havfiskerispørgsmaalet i det hele, men ogsaa af Spørgsmaalet om Fiskeri under Grønland. Det ærede Medlem Hr. Sundbo har nemlig fuldkommen Ret i sine Udtalelser herom, og jeg deler det ærede Medlems Krav om, at der gives danske Undersaatter Ret til at drive Fiskeri paa Grønlands Territorium, hvor dette kan finde Sted, uden at Grønlændernes berettigede Erhvervsinteresser